

דויד שריר צייר באמריקה את

זכרונותיו מהארץ - וחזר ארצה כדי

להשוות את חלומותיו והמציאות

הזוג המצוייר
הצייר ואשתו כמו מלך ומלכתו בציור של ימי-הביניים. גם הגוונים מזכירים ציורים מתקופת זו, או צייר רים פלמיים המרבים להשתמש בצבע זהב. חלון הסטודיו, הנראה בצילומים, מופיע כאן גם במיטגרת לתמונה המצויירת בצורת הבד התלוי מתוח על הקו של הצייר.

הזוג המצולם
דויד שריר ואשתו גילה יושבים לפני החלון, שאת צורתו מנציח דויד בציוריו. זהו החלון הגדול שבסטודיו של דויד בבית משופץ ביפו העתיקה. צורתו מקושטת, והוא מופיע בכל ציוריו של דויד גם כאלמנט קישוטי גרידא, וגם כאשר המסמל את פתיחת עיני האמן אל הטביבה.

תיאטרון

11-11-11

לילדי הגן

עצוב אולי, אבל הדרך היחידה לעודד את מה שמכונה הקברט הסאטירי של הסתדרות הסטודנטים של האוניברסיטה בירושלים — היא לומר להם כדברי אחד-העם: לא זו הדרך.

במילים אחרות: למה לכם, חבריא, לערסוק בסאטירה. אולי אתם סטודנטים מוכשרים, תלמידים טובים, ואפילו בעלי תודעת פוליטית עמוקה. אולי כדאי לכם להיות פעילים בחוגים שבאוניברסיטה או במיש"מרת הצעירה במפלגות השונות. אבל אנא — אל תנסו להיות תיאטרון סאטירי. תרו על זה!

נכון שזה כואב שאין בארץ מספיק

שחקנים ישראלי, סבך וכרד

ב"ארבעתם" רמזים הומוסקסואליים —

סאטירה, בהשוואת לנושאים הרבים ש-מתפללים לשכוח. אך לא אתם תפריחו את השממה. ובוודאי שאל לכם להזמין מבקר רים מקצועיים ולערוך פרמיירה. באמת, למסיבת פורים זה אולי מספיק טוב — גם כן, לא באולם גדול מדי, כי אי אפשר להבין חצי מילה מהדברים ש-אתם אומרים. החצי שאפשר היה להבין, הגיע לקהל שחוק, ילדותי ומעלה פיהוק. ייתכן שלהי יות סטודנט טוב אפשר רק בכוח תרצון והתחמדה. אבל לכתוב סאטירה טובה — צריך גם כישרון.

ערומים

בעיר-הקודש

סצינת-העירום היתה קצרה, אך מלאה: שני השחקנים על הבמה פשטו את בגדיהם עד הסוף המר, נותרו ערומים כביום היוולד-דם למשך שניות מספר, לפני שלבשו בגדיים.

היתה זו סצינה פונקציונאלית, טבעית, של שני צעירים שהגיעו לשפתיהם ומת-כוננים להיכנס למים. היא גם התקבלה כך עלידי הקהל.

שאלה אחרת לגמרי היא כיצד התקבל עלידי הדתיים בעיר הקודש, שחלוצים מביניהם מבלים את לילותיהם בציור חיות על שדיהן וערומים של תמונות שחקניות במודעות קולנוע.

אולם חשיפת אברי-המין של השחקנים היתה חשוכה הרבה פחות מהחשיפה הי-נפשית הסרתי-הרחמים, המועלה בארבעתם, המחזות החדש של תיאטרון הקהילתי הי-ירושלמי, שבכורתו הוצגה בליל השישי שעבר באולם צוותא בבריה.

זהו סיפור פשוט לכאורה, שנכתב עלידי המחזאי הבריטי אדוארד וייטהד, על בילוי שבת על שפת-הים של שני צעירים ושתי בנות-לחייה מקריות שתפסו לוויק-אנד. ב-שפת-רחוב מדוייקת, קולעת, וגסה — שתי כוונותיה נשמרו גם בתרגום מאנגלית על-ידי מלכה מרין — מתפתח מה שמתחיל כבילוי סתמי, שנועד למטרה ברורה בי-יותר — לעימות הריף בין הארבעה.

זהו עימות תחושף את עולמם הגבוך של הצעירים, מעלה במהלכו יחסים לרמזים הומוסקסואליים, ומסתיים בבריחתם הפחדנית של שני הצעירים מהבנות, מפחד פן ייווצרו ביניהם קשרים עמוקים יותר מאשר יחסי-המין הסתמיים והמקריים ש-לשמם נועדו.

נמאס לנו מהצגות-הרחוב הסוציאליות עם מוסר-השכל והשליחות החברתית, אר-מר הבמאי חיים מרין, סטודנט לתואר שני בחוג ליהדות בת-זמננו באוניברסיטה הי-עברית בירושלים. בהצגה הזו אין פתי-רונות — רק העלאת סימני-שאלה ותיאור-מצב. תיאורו של נוער המנסה לנהוג לפי קנייהמדה המתירניים של היום — אך תזכרון חנעים ביותר שלהם, למשל, הוא לא איזו אורגיה מינית פרועה, אלא ערב שקט בו ישבו וצפו בכוכבים, ותו לא. להצגת הבכורה הוזמן נוער פרברים ירושלמי, שקיבל את התנהגותם ושפתם המתוסססת והאלימה של השחקנים ופחד-אות, ואת בעייתיהם בהזדהות, וולא, חברה גועיים לאללה, ביטא בתמציתיות את דעת החברה באולם צעיר לבוש ג'ינס הדוקים וחולצה לוחטת כדם.

החברה הגועיים לאללה הם מוטי ברדה (בתפקיד ציקו), העומד לפני גיוסו לצה"ל, ואשר התגלה ככוכב אמיתי כבר בהצגה קודמת של התיאטרון הקהילתי הגואלי. ביום, עובד ברדח כפועל בנין.

לציור משחקים נפתלי סבך (26), קבלן-בניין מקטמון, המגלם את מאסקו חנה ישראל (26), פקידה במשרד המשפטים,

נסט וסבך ב"ארבעתם"

— בחיפוסו ואלחיות

בתפקיד מירי, והלנה נסט (24), סטודנטית בחוג לתיאטרון של האוניברסיטה, המפגינה משחק סקסי ופרובוקטיבי, לעיתים מוג-זם מדי.

עתה נותר לראות כמה זמן ירשו הדתיים לארבעה לתופיע, לפני שארבעתם תלך בדרכה של סטאטוס קוו ואדים מחיפה.

* ארבעתם היא הצגתו הרביעית של התיאטרון. שלוש הקודמות: הגואלי, יום הולדת, ודיוגנס.